

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

סוכה מז-גב | פרשת כי תבא | גליון מס' פו

דף מז. ס

לקנות ד' מינים לקטן, אלא דכתב דיש לדחות שהיו עושין כן אף שלא היו חייבין.

לא לימא איניש לינוקא דיהיבנא לי מידי ולא יהיב לי וכו' - בקהלות יעקב (בליקוטים ח"ב סי' ה') הביא מהקובץ הערות שהקשה למה לי לר"ז לומר טעמא דאגמורי שיקרא, תיפוק לי' משום אמירה לעני דאסור לחזור בו כדנפסק ביו"ד סימן רנ"ט סי"ב והרי כל סתם תינוק עני הוא דהא לית לי' מדגרמי' כלום, ותירץ הקהלות יעקב דהואיל דאביו חייב במזונותיו של התינוק עד שש שנים א"כ אינו בגדר עני, כדוגמת הר"ן בנדרים (פ"ג ע"ב) ד"ה אימא סיפא וכו' שכתב: יכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה, אבל מן הבעל לא אכלה דאי אכלה מבעל היכי מותרת בלקט שכחה ופאה דהא לאו עני' היא, ע"כ. וראי' מדבריו דיצאה האשה מכלל עני' מפני שהבעל חייב לפרנסה הגם שאין לה מאתים זוז דהוא שיעור להתפרנס לשנה כמ"ש המפרשים. וה"נ בקטן כה"ג וא"ש. עכ"ד הקהלות יעקב.

דף מז. ס

גמירי דמאפר אתו וכו' - בשו"ת דבר אליהו להגאון ר' אליהו קלצקין זצ"ל (סי' צד) נדפסה תשובת הגאון ר' חיים ברלין זצ"ל והוא כותב: הנני מצטער כהיום, על האמור בפרק לולב וערבה (מ"ז ע"א), "גמירי דמאפר אתו". ונפלאות היא בעיני, והיאומן כי יסופר דרב הונא בר ביזנא וכל גדולי הדור יהיו כל ימות החג הקדוש בשדה, במקום שהבהמות רועות ולא יקיימו מצות סוכה כל ימי החג, והלא עוד משלשים יום שקודם החג, היה להם לסדר עניני שמירת הבהמות שלהן ע"י אחרים רועי בקר וצאן, באופן שיוכלו לקיים מצוה החביבה בשעתה בבתיהם, ביחד עם ת"ח הנלוים להם לשמוח ביחד בשמחת הרגל בשמחה של מצוה, ולא להיות ביחד עם בהמותיהם ולבטל מצות עשה דאורייתא מכל וכל.

ואם יסכים כתר"ה שי' עמדי להגיה הגהה אחת קטנה בלשון הש"ס, וצ"ל גמירי דמאפרי אתו, והיינו שהיה

תנאי היא דתניא תפילין כל זמן שמניחן מברך עליהן דברי רבי וחכמים אומרים אינו מברך אלא שחרית בלבד - הכלי חמדה (חג הסוכות סי' ק"ב) תמה דאיך דימתה הגמרא סוכה לתפילין והא שאני תפילין שחייב להניחם כל היום כולו וע"כ שפיר ס"ל לרבנן דהברכה שבירך בבקר פוטרן לכל היום, אבל סוכה דאי בעי לא אכיל ואז אינו חייב בסוכה י"ל דמודו דכל אימת דאוכל הוי מצוה חדשה וחייב לברך שנים. [וכתב דכו"ב הקשה הר"מ בנעט זצ"ל על הגמ' מנחות מג. שדימתה ברכת ציצית לברכת תפילין].

וע"ש בכלי חמדה שהוכיח מזה דגם בתפילין אין חובת הגוף להניחם רק רגע אחד בכל היום אלא דמ"מ כל אימת שמניחן מקיים מצות עשה.

הרואה נר של חנוכה צריך לברך וכו' - בשפתי צדיק על חנוכה (אות א') כותב: לא מצינו עוד ברכה על ראיית מצוה, במשנה יומא איתא: הרואה כה"ג כשהוא רואה, אינו רואה פרים ושעירים הנשרפים וכו'. מבואר שמצוה לעיין ולראות המצות, אך לא ברכו על הראי' וכו' ע"כ.

העיר בזה כ"ק אדמו"ר בעל הלב שמחה זצ"ל: ויש להעיר בזה, הלא מצינו ברכה על הראי' בקידוש לבנה, וכן מצינו בגמ' כמה ברכות על הראי' בפרק הרואה, וי"ל שכוננתו על ראיית מצוה של חברו, על זאת לא מצינו ברכה חוץ מנר חנוכה עכ"ד.

דף מז: ס

מיד תינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן - מרש"י מבואר דהגדולים שמטו את האתרוגים של הקטנים. הטור והשו"ע (סי' תרנ"ז) כתבו דקטן היודע לנענע אביו חייב לקנות לו, והב"ח שם השיג ע"ז דחייב בלולב שנינו והיינו לחנכו בלולב של אביו אבל אינו חייב לקנות לו. וכתב החקרי לב (או"ח סי' קכ"ח) דמהא דתנן מיד תינוקות שומטין מבואר כדעת השו"ע דיש חיוב

🌀 דף מז: 🌀

לא ברכת המזון ותפילה וכו' - וברש"י: ברכת המזון וכו' וכאן את יום שמיני חג עצרת הזה ע"כ. ובשו"ע (סי' תרס"ח ס"א) פסק כרש"י שאומרים בשמיני עצרת בברכה"ז את יום שמיני חג העצרת הזה ע"כ. אבל הרמ"א כתב: ואנו נוהגים שאין אומרים חג בשמיני, דלא מצינו בשום מקום שנקרא חג, והמשנ"ב מכריע כדברי השו"ע. ועיי' מג"א שכתב לומר את יום שמיני עצרת החג הזה, וע"ע בט"ז שהאריך דהוא חג כהמשך לסוכות ולא בפני עצמו ממש, ולכן אין לומר את חג שמיני עצרת הזה.

ותמה בביאור הגר"א (שם סק"ב) על מש"כ הרמ"א דלא מצינו בשום מקום שנקרא שמיני עצרת בשם "חג", מהא דתנן (להלן מ"ח ע"א) בהדיא על שמיני עצרת שהוא יום טוב אחרון של "חג".

וע"ש בדמשק אליעזר שמיישב דעת הרמ"א דכוונתו דלא מצינו בשום מקום בלשון המקרא שיקרא שמיני עצרת בשם "חג".

וראה בחכמת שלמה להגר"ש קלוגר ז"ל (שם) שדן במי שטעה ואמר בשמיני עצרת את יום חג הסוכות הזה מה דינו ע"ש היטב.

🌀 דף מה. 🌀

אין לו מקום להוריד כליו מהו כו' פוחת בה ארבעה - המפרשים ביארו דאיירי שבשמיני עצרת ואין לו מקום אחר לאכול רק בתוך הסוכה, כיצד יעשה כדי שלא יהא נראה כעובר על בל תוסיף, אמנם ברמב"ם (פ"ו מהל' סוכה) כתב דינים אלו ולא הזכיר כלל דאיירי במי שאין לו מקום אחר לאכול רק בסוכה. ומדייק הגר"ח דהרמב"ם סובר שאף אם הוא אוכל בבית צריך לעשות היכר שנגמר המצוה של סוכה, וכלשונו "כדי להזכיר שהיא פסולה ושכבר נגמרה מצותה".

והוסיף הגר"ח שמוזה יהי' מקור למנהג הגר"א שהי' משתדל במוצאי פסח לאכול חמץ, והי' נמנע לאח"כ לאכול מצה, כדי שיהא הכירא שאוכל מצה ואינו אוכל חמץ בפסח מחמת מצוה. והמקור לזה היא שיטת הרמב"ם כאן שיש לו לעשות סימן היכר בסוכת החג אחרי החג, כדי להזכיר שנגמרה המצוה. (אסיפות הגר"ח).

🌀 דף מח: 🌀

במשנה: כמין שני חוטמין דקין אחד מעובה ואחד דק וכו' - ענין נחמד כתב בשו"ת התעוררות תשובה (סי' קכח): נסתפקתי במה שהביא בספר מעשה טובי' שאם לוקחין כוס שיש בו מים עד חציו ומטיפין עליו טיפות יין לאט נשאר היין בעליונה כי היין קל ודק יותר בטבעו מן המים, וכן מוכח בסוכה (מ"ח ע"ב) בשני ספלין שהיו אצל

להם דבר אצל איפרא הורמיז אימא דשבור מלכא, ענין הנוגע לכלל ישראל, כדי לבטל על ידו כל ענין שמחמת החג והמצות הנוהגות בו, ולא היה הענין ההוא יכול להתקיים ע"י אחרים זולתם, רק ע"י ר"ה בר ביזנא ועמו כל גדולי הדור, והיה הדבר בסוד כמוס שלא היה ידוע לכל ההמון, ואך ליחידי סגולה נודע הדבר. ומאוד יצדק ע"ז לשון "גמירי", שפירשו, ידוע לנו בקבלה שנסיעותיהם של כל גדולי הדור מביתם על כל ימות הרגל, והיה הדבר תמוה לכל ההמון, והיה להם בקבלה ליחידי סגולה שההכרח היה להם אז לנסוע לאיפרא הורמיז בענין נסתר הנוגע לכלל ישראל, עד שהוכרחו לבטל מצות סוכה כל שבעת ימים עד יום השמיני. ואם יסכים כתר"ה עמדי איישר חיליה לאורייתא.

אמנם בביכורי יעקב (סי' תר"מ ס"ק כ"ד) כתב בזה דבר נשגב וז"ל: נלענ"ד שמה שהיו כל גדולי הדור באפר כל ימי הסוכות, לא מפני מרעה בהמותיהן לבד עשו כן, שזה ודאי הי' אפשר ע"י עבדיהם, אלא משום שהי' מדת הגדולים בימים הקדמונים לישיב בהתבודדות מבני אדם לעסוק בקדושה ובתורת ד' כו' והכי איתא בזה"ק פ' תצוה כו' ע"ש שהאריך בגודל המעלה לעסוק בתורה שלא במקום יישוב, ולכן י"ל דאלו גדולי הדור מן הדין היו פטורין לא מטעם רועי בהמות לבד, אלא מטעם עוסקי במצות שפטורין מן המצות כו', ופטור זה הי' להם ג"כ בלילה ראשון כו', ומה ששבו בשמיני עצרת י"ל מפני שאז מתפללין על הגשמים שלא רצו לעכב הגשם בזכותם ע"ש עוד.

שמיני רגל בפני עצמו וכו', ולינה וכו' - וברש"י: ביום טוב לא קאמר קרא, שהרי הוא יום שחייבו חכמים ליראות בעזרה וכו'. וכן פירש רש"י בר"ה (ה' ע"א) ובחגיגה (י"ז ע"ב) ע"ש. אכן בפסחים (צ"ה ע"ב) ד"ה טעון לינה וכו' פירש רש"י כפשוטו דר"ל שביו"ט עצמו ילך האדם לאהלו שמחוץ לירושלים בתוך התחום, ולמחרת ילך לביתו ממש ע"כ. וא"כ ענין הליכה הוא מדין איסור תחומין ולא מדין חיוב ראי' בעזרה וצ"ע.

וראה גם באבן עזרא (דברים טז, ז) שפירש כרש"י בפסחים הנ"ל, וראה שם בפענח רזא (פר' עקב) הקשה דאיך יכול ללכת לאהלו - מחוץ לתחום, הרי בבוקר יום ט"ו הוא יום טוב. ותי' בשם הר"י חיים דיוכל לילך חוץ לירושלים בתוך התחום ללכת דרך אהלו ע"כ. והיינו שר"ל דאפשר לפרש הפסוק עפ"י הפשוט דבבוקר ר"ל ביום טוב עצמו, אך אין חולק כמובן על דברי חז"ל דקאי על בוקרו של שני, ועיי' גם בתוס' זבחים (צ"ז ע"א ד"ה ופנית וכו') שהקשו מנ"ל לדרוש דקאי על בוקרו של שני, דלמא ביום טוב וכגון שאהלו בתוך התחום וכו' והיינו כדברי הפענח רזא הנ"ל. אך לעשות מזה קושי' על דרשת חז"ל קשה קצת. דאיך נעמיד הפסוק רק באופן שאהלו בתוך התחום והרי הפסוק מדבר לכלל ישראל כולו וצ"ע.

המזבח אחד של יין ואחד של מים שהנקב בספל המים הי' גדול יותר כדי שיכלו יחד, וכן נסיתי כמה פעמים, ולכן יש להסתפק אם יש לו כוס גדול לקדש עליו, ואין הרביעית יין ממלאו, האם יעשה כזה כדי שיברך על כוס מלא. ונראה שע"י הטפת טיפה אחר טיפה מופג הטעם והריח של היין, וכיון שמצוה ליקח לכוס של ברכה יין חי מהמרתף כדאיתא בשו"ע (סי' קפ"ג ס"ב ובמג"א שם סק"ג, ובסי' ער"ב סק"א) שיין של קידוש יהי' מכוסה כדי שלא יפיג טעמו, א"כ טוב לדקדק יותר על טעם וריח היין שהוא עיקר מלדקדק על הטפל שיהא הכוס מלא. עכ"ד.

☞ דף מט: ☞

מה יפו פעמותיהן של ישראל וכו' - כתב החיד"א בספרו פתח עינים (שמחת הרגל): אפשר במה ששמעתי מגדול אחד שקרא במדרש שכשישראל היו עולים לרגל מכל פסיעה היה נברא מלאך אחד ואפשר שזה רמז רבא מה יפו פעמותיהן של ישראל בשעה שעולים לרגל שהיו נבראים מלאכים על כל פסיעה ואפשר שז"ש בתנדיבת אברהם אע"ה שהיה יודע סי' יצירה והיה בורא ע"י סי' יצירה אי נמי אפשר דהדמיון לאברהם אע"ה ליחס ישראל אליו בפרטות וגם לתארו הכא בשם נדיב היינו משום דאאע"ה כל זמן שלא הוליד היה עושה נפשות לגרים כאמור מפי כבוד רבינו האר"י זצ"ל. וגם על ידי הנדיבות בממונו מאד היו מתגיררים כמה גיורים בפועל כמשז"ל על פסוק ואת הנפש אשר עשו בחרן ונמצא דכשם שעל ידי נדיבות א"א נעשו גרים וגם על ידו נבראו נפשו' לגרים כן על ידי ישראל על כל פסיעה נברא מלאך כמשז"ל:

ואפשר עוד לומר דמצינו לרז"ל שאמרו שזכה אאע"ה כמה דברים בעבור שאמר אם מחוט ועד שרוך נעל ואפשר שזכה גם כן שיששראל ידרכו בנעלים לעלות לרגל וכשם שאמר אם אקח מכל אשר לך כך נכסי ישראל העולים לרגל יהיו שמורים וכמשז"ל והלכת לאהלך שתמצא כל אהלך כולה כמות שהיא וכבר ידוע עובדא דירושלמי דהנהו עכו"ם וכו' וז"ש מה יפו פעמיך בנעלים שעולים לרגל וכל בתיכם שמורים וכל זה מסיבת שאת בת נדיב בתו של אאע"ה שהיה תחילה לגרים ונסע מארצו ובא לא"י וכן אתם מניחים בתיכם ונעשים גרים ואברהם אע"ה אמר אם מחוט ועד שרוך נעל ואתם תזכו להקריב ברגל במזבח שיש בו חוט הסקרא שזכה אברהם אע"ה מפני שאמר אם מחוט כמשז"ל.

מאי דכתי' כו' ותורת חסד על לשונה וכי יש תורה של חסד ויש תורה שאינה של חסד אלא תורה לשמה זו היא תורה של חסד כו' - כתב הגליוני הש"ס: ע' סנהדרין ק"ו ב' מאי דכתי' מה תתהלל ברעה הגבור חסד קל כל היום אמר לו הקדוש ברוך הוא לדואג לא גבור בתורה אתה מה תתהלל ברעה לא חסד קל נטוי עליך כל היום וברש"י לא חסד

תורה עליך, לא חכם בתורה אתה דכתי' ותורת חסד על לשונה עכ"ל וא"כ הרי הית' תורתו של דואג תורה לשמה כדאמר כאן דתורת חסד היא תורה לשמה ואילו שם להלן אמר אין תורתו של דואג אלא משפה ולחוץ וכן לומר על תורה לשמה דהיא משפה ולחוץ ואולי הכוונה שלא הי' לומד בהעמקה רק בעיון קל ועכ"ז זה הלימוד בעיון קל הי' לומדו לשמה לקיים מצות ת"ת וגם י"ל דהך דסנהדרין ס"ל דאיכא דאמרי דכאן דתורה ללמדה זו היא תורה של חסד כו' וי"ל עוד דאופן אחר ואין להאריך.

☞ דף נ: ☞

כלי שרת שעשאתן של עץ וכו', מאן דמכשיר סבר עיקר שירה בכלי וכו', ומאן דפסיל סבר עיקר שירה בפה וכו', והכא בדנין אפשר משאי אפשר וכו' - הנה במסכת מנחות (כח ע"ב) קאמר רב פפא דלרבי מנורה של בעץ פסול וה"ה כל מיני מתכות. ועוד איתא שם דמנורת בית חשמונאי היה מברזל וחיפוסם בעץ, עיין שם.

והקשה באבני נזר (חו"מ - ליקוטי שו"ת סי' ע"א) איך היה כשר לעשות מנורת בית חשמונאי מברזל ומבעץ לרב פפא אליבא דרבי.

ותירץ על פי דברי הגמרא בסוגייתנו דמאן דמכשיר כלי שרת של עץ סובר עיקר שירה בכלי וילפינן מאבובא דמשה, ואידך ס"ל אין דנין אפשר משאי אפשר, א"כ י"ל דרב פפא אליבא דרבי גם ס"ל דעיקר שירה בכלי ואפשר ללמוד מאבובא דמשה, אלא בכל כלי שרת ס"ל לרבי דאין דנין אפשר משאי אפשר, אבל במנורת בית חשמונאי שהיו עניים ולא היה אפשר לעשות המנורה מכסף, הוי לדידהו לא אפשר, ושפיר יש ללמוד מאבובא דמשה דכשר בשל עץ וכ"ש בשל מתכות ושפיר עשו מנורה של ברזל ובעץ, עיין שם.

☞ דף נא: ☞

מבלאי מכנסי כהנים ומהמייניהם מהן היו מפקיעין וכו' - בשו"ת רבי טיאה ווייל (יו"ד סי' סד) תמה דאיך התירו לקרוע בגדי כהונה לצורך שמחת בית שואבה והא קעברי בזה משום לא יקרע וכדאיתא ביזמא (עב א) דהקורע בגדי כהונה לוקה. ותירץ לפי מש"כ הרמב"ם (כלי המקדש פ"ט) דאין האיסור רק בקורע דרך השחתה, וקריעה לצורך בית שואבה נקרא תיקונו, דעדיף להשתמש בהם לכבוד הקודש ממה שיגנוזו.

☞ דף נא: ☞

אבותנו שהיו במקום הזה וכו' - כתב החיד"א בס' פתח עינים: כתב מו"ה מהר"א אזולאי זלה"ה בפירוש המשנה אשר לו כ"י וז"ל זה אחד מן הדברים התמוהים בעיני מה להם לקטרג על אבותיהם במקום שהיה ראוי שיתפללו עליהם ואם רצו לשבח עצמם סוד אחר אל תגל.

ואפשר לומר במ"ש הרב האלהי מהר"י אשכנזי זצ"ל שהחוטא אין נפרעין ממנו אלא החטא שעשה בשוגג והיינו דכתיב הנפש החוטאת היא תמות אבל מה שחטא במזיד דהיינו הנקרא עון אינו נפרע ממנו אלא מבניו והיינו דכתיב פוקד עון אבות על בנים וכמו שנתבאר אצלנו באורך בס' חסד לאברהם ולפי שעון אבותיהם שחטאו במזיד תלוי בהם לתקן כדי שיכופר להם ולא יענשו במקום אבותיהם לזה היו מתקנים ומתודים במקום החטא בעצמו כי זה מתנאי בעלי התשובה באותו עון באותו מקום ואבותיהם חטאו בהשתחואה ובאותו מקום הם מתקנים בהשתחואה במקום עצמו שחטאו אבותיהם בהשתחואה ואם כן כפי זה תקון גדול ותועלת גדול עושים לאבותיהם בזה עכ"ל מר זקננו הרב זלה"ה. ויש להוסיף קצת דבזה שאומרים מצטערים אבותיהם בקבר והוא להו כפרה על דרך שכתב הרב החסיד מהר"ר אליעזר נחמן פואה זצ"ל בס' מדרש בחידוש. ועמ"ש בענינותו בקונטרס פני דוד פ' מסעי בס"ד.

ואיננו משום דעברי אהאי קרא לא תוסיפון לשוב בדרך הזה עוד וכו' - בסמ"ג (לאוין רכו) מביא בשם היראים הכותב: "צוה הבורא שלא ישובו ישראל במצרים דכתיב בפ' שופטים וה' אמר לכם וכו', אף על גב דאמרין בברכות [כא, א] שהתירו יהודה גר עמוני לבוא בקהל מטעם שבא סנחריב ובלבל את העולם כולו, וגם מצריים נתבלבלו כדתיא בתוספתא דקידושין [פ"ה] אמר לו (ר' עקיבא) למנימין גר המצרי טעית כבר בא סנחריב ובלבל את כל העולם, ולא מצריים במקומם הם יושבים, אין להתיר מטעם זה לשוב, שהרי דרך מצרים נאסר, ולא במצרים [באומה] הדבר תלוי, ועוד לא ק"ל כר"ע דאמר מצרים נתבלבלו אלא כר"ג ור' יהושע (שנחלקו) עלה במס' ידים [פ"ב, בתוספתא] למצרים נתן להם הכתוב קצבה דכתיב (יחזקאל כט, יג) מקץ ארבעים שנה אקבץ את מצרים מן העמים אשר נפוצו שם וישובו על אדמתם. ואמרין בסוכה [נא, ב] על אנשי אלכסנדריא מ"ט (אינשו) משום דעברו אהאי קרא דכתיב לא תוסיפון לשוב וכו' והוא לאחר בלבול סנחריב היה" עכ"ד.

דף נב. פס

צדיקים נדמה להם כהר גבוה ורשעים נדמה להם כחוט השערה - הגר"י סלנטר זצ"ל בספר אור ישראל (אות ח') תמה על השתנות היצה"ר לצדיקים ולרשעים, וביאר דהרשעים שהמשיכו עליהם היצה"ר בודאי קשה להם מאד לכבוש את יצרם וסוברים המה שבודאי יענשו אכן רק יתחשבו בקושי של עבודת מלחמת היצר. ובאמת אין הדבר כן, מכיון שבבחירתם המשיכו עליהן היצר ומזה נעשה הדבר קשה, ולזאת מראין להם שהיצה"ר אצלם בבחינת חוט השערה היפך דמיונם.

וכן צדיקים אשר מהרגלם נעשה אצלם עבודתו קל יותר, סבורים לקבל שכר רק לפי שכר של עבודה קלה, והדבר אינו כן מכיון שהקלות נולד מצדם ומבחירתם ושכרם מרובה כאילו כבשו את היצה"ר במלחמת קשה, ולזאת מראין להם את היצה"ר כהר.

שבעה שמות יש לו ליצה"ר כו' - כתב ר"י ענגיל בספרו גליוני הש"ס: ע' רש"י סנהדרין צ"ח א' ד"ה מן הצר דלפי' הב' שכ' שם נקרא היצה"ר במקרא צר וצ"ע שלא הובא כאן השם הזה.

דף נב: פס

אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש אם אבן הוא נימוח אם ברזל הוא מתפוצץ - כתב היערות דבש (ח"ב ב' דרוש ג') דלא אמר סתם שיעסוק בתורה אלא משכחו לביהמ"ד, דבעסק התורה לבד לא ימנע מן עשיית עבירה דאדרבה יוסיף גאווה וכעס, אבל בלומדו בביהמ"ד שישם יושבים חביריו הם יוכיחוהו ויאמרו לו כל מדות מגונות וכעורות ואז ישוב וירפא לו.

>>><

ובסמ"ג שם תמה מהנ"ל על הרמב"ם שגר במצרים ע"ש. ולנכון העיר בצדה לדרך (פר' שופטים) דאיך כותב הסמ"ג לא ק"ל כר"ע וכו'. והרי אם עסקין בדעת הרמב"ם שגר במצרים הרי הרמב"ם פסק (סוף פ"ב דאסורי ביאה) כר' עקיבא דגם מצרים נתבלבלו. וא"כ אולי בזה מונח התירוץ לשאלה איך גר הרמב"ם במצרים ע"כ.

ובסמ"ג שם תמה מהנ"ל על הרמב"ם שגר במצרים ע"ש. ולנכון העיר בצדה לדרך (פר' שופטים) דאיך כותב הסמ"ג לא ק"ל כר"ע וכו'. והרי אם עסקין בדעת הרמב"ם שגר במצרים הרי הרמב"ם פסק (סוף פ"ב דאסורי ביאה) כר' עקיבא דגם מצרים נתבלבלו. וא"כ אולי בזה מונח התירוץ לשאלה איך גר הרמב"ם במצרים ע"כ.

ובסמ"ג שם תמה מהנ"ל על הרמב"ם שגר במצרים ע"ש. ולנכון העיר בצדה לדרך (פר' שופטים) דאיך כותב הסמ"ג לא ק"ל כר"ע וכו'. והרי אם עסקין בדעת הרמב"ם שגר במצרים הרי הרמב"ם פסק (סוף פ"ב דאסורי ביאה) כר' עקיבא דגם מצרים נתבלבלו. וא"כ אולי בזה מונח התירוץ לשאלה איך גר הרמב"ם במצרים ע"כ.

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למאחר'י שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המוגד ממעוררש 144 בשעה 10.35 בערב.

ניתן לשמוע את השיעורים בקול הלשון' במס' 03-6171111 להקיש *7 ואז קוד 96633 שלוחה 6

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com